

mende Toldlovbehandling, at vi ikke foretage os noget overilet Skridt, der kan ødelægge nogen nævneværdig Industri herhjemme.

Saa kommer jeg endelig til det, som jeg særlig vil pointere ved mine Bemærker her i Dag. Det var det, som Ministeren sagde og har Ret i, det, der giver ham en Overvægt, som de tidligere Ministre have manglet, naar de have været ude i Tolddebatter, at Arbejdernes Repræsentanter, som han sagde, ere gaaede over med Fanfarer og fuld Musik til Frihandelens Fane. Skal man dømmе efter Udtalelser fra Socialdemokraternes Ordfører i det andet Ting, som ikke ere blevne afkræftede af Ordføreren i dette Ting (Christiansen), saa har Ministeren der ganske vist faaet nogen Vind i Sejlene, som gør det vanskeligt at faa ham stoppet i Parten. Der har jo i tidligere Tid været talt om, at man af Hensyn til Arbejderne skulde være meget varsom med Nedgang i Beskyttelsestolden, men nu gaar det ikke mere. Thi, hvad den ærede Minister der fremførte, er jo konstateret derved, at Arbejderne, ikke fornøjede med Ministerens Forslag, endogsaa stillede en Række Forslag om Nedsættelse eller Afskaffelse af Tolden paa forskellige Poster, Tømmer, Træ, Kul, Olive og Farvestoffer, endvidere paa Kakao, Chokolade, Trævarer, Metalvarer, Manufakturvarer, Læder og Fodtøj osv. Det driste Arbejderne sig til at gøre paa samme Tid, som vi hver Uge sidde i „Arbejdsgiverforeningen“ og forhandle om højere Arbejdsløn og kortere Arbejdstid og søge at fastslaa, om man kan gaa ind derpaa overfor Udlandets Konkurrence. Jeg har ikke en, men hundrede Gange været med til, at der er blevet sagt: Nej, vi kunne ikke gaa længere ned, for saadan og saadan ere Arbejdsforholdene i Udlandet. Men saa længe vi have kunnet, er der i forskellige Retninger sket Forhøjelser af Arbejdsløn og Forkortelser af Arbejdstid. Det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey), der i Gaar havde Ordet, sagde, at det for saa vidt var godt, at vi faa en Toldrevision — og der pegede han paa det ømme Sted —, thi, mine herrer, naar vi faa denne Revision med nedadgaende Tendens, saa ere vi færdige med disse evindelige Lønforhøjelser, Industriarbejderne kræve, saa *maa* vi stoppe! Ja, det var rigtigt. Det minder mig om en afgaaet Kollega af dette Ting, der en Gang privat udtalte: Ja, det er jo ikke andet end Spilfægteri med de Strejker og Lockouter, for Resultatet er dog, at Arbejderne faa, hvad de ville; I lade bare,

som om I ikke ville give dem det, og saa lade I os Bønder betale det hele. Saa længe det kan blive ved at gaa, er der ingen, der kan faa jer til at sige nej; men derfor skulle vi ogsaa væk med Tolden! De, der staa som Repræsentanter for Arbejderne, have ikke villet eller maa-ske ikke kunnet se, hvad Følgerne ville blive af deres Toldpolitik, og jeg vil haabe, at de herrer maa være i Stand til i sin Tid at høre det Ansvar, der følger med, at de ikke have set saaledes paa det, som de efter min Mening skulde have.

Hvorledes er det i Virkeligheden med vor Industri? Vi have i 1904—05 indført for ca. 30 Mill. Kr., og vi have indført af Raa- og Hjælpesoffer for ca. 91 Mill. og af udenlandske Industrifrembringelser for ca. 231 Mill. Der er altsaa endnu meget tilbage, der kunde skaffe lønende Arbejde for danske Mænd og Kvinder. Jeg indrømmer, jeg er saa gammeldags, at jeg finder det ønskeligt, om vi fulgte Sveriges Eksempel, hvor de have et Toldraad, der samles hver Maaned og ser paa, hvad der er indført, og derefter forelægger Forslag til saadanne Reforme, at man kan lave disse Ting selv hjemme. Jeg vilde nødig, at det skulde gaa, som jeg hørte, det er gaaet i Norge. Da jeg for nylig overværede et Arbejdsgivermøde deroppe, talte man om de slette økonomiske Tilstande, om, at alt gik nedad, og om, at ca. 30,000 norske Arbejdere aarlig udvandre. Men saaledes som Arbejderne her hos os stille sig, idet de sige: Mere Frihandel, det er ikke nok med, hvad Ministeren foreslaar, vi maa længere ned — ja, saa komme vi længere ned, og saa kunde det let hænde, at vi fik en Udvandring, der ikke var til Gavn for Fædreland og Samfund. Og saa kommer det an paa, om de herrer kunne bære det Ansvar, som de nu tage sig saa let. Deres Ordfører sagde, at Arbejderne frabad sig Højres Formynderskab. Ja, jeg vil paa mine Partifællers Vegne sige: Gud fri os for at være Formyndere for de herrer; det var en vanskelig Opgave, en Opgave, jeg ikke vilde være med til at løse. Men de skulde dog ikke glemme, at under Højres Førerskab og Formynderskab er der opvokset en Industri, der har skaffet Brødet til de Tusinder af Arbejdere, der i de svundne Aar have faaet en Stilling, som intet Lands Arbejdere i Verden have Mage til. Det kunde jo være, at det kunde gaa den anden Vej under de nuværende Føreres Formynderskab, saafremt de fastholde deres Frihandelsprincip. Men det skulde vi ikke strides om. De herrer have en anden